

Sygn. akt IV KZ 20/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

w sprawie L. K.

skazanej z art. 286 § 1 i in. k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,

w dniu 24 kwietnia 2013 r.,

zażalenia obrońcy skazanej

na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Sądu Okręgowego

w C. z dnia 11 lutego 2013 r., o odmowie przyjęcia kasacji;

p o s t a n o w i ł:

utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z dnia 24 lipca 2012 r., uznał L. K. winną popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., wymierzona za te czyny kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako karę łączną orzekł rok i dwa miesiące pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. orzekł środki karne na podstawie art. 46 § 1 k.k., zaś na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę oskarżonej.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w C., wyrokiem z dnia 16 listopada 2012 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Obrońca skazanej wywiódł kasację zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 2, art. 7, art. 410 i art. 424 k.p.k.

Zarządzeniem z dnia 11 lutego 2013 r. Przewodniczący VII Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w C., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.k. i art. 523 § 2 i 4 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji, stwierdzając iż jest ona niedopuszczalna z mocy prawa.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca skazanej zarzucając „naruszenie art. 530 § 2 k.p.k. w związku z art. 523 § 1 k.p.k., przez błędne przyjęcie, iż konieczne do wniesienia kasacji w sprawie niniejszej jest podniesienie zarzutów uchybień z art. 439 k.p.k.”, i wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem przyjęcia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Stosownie do treści art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k. kasację na korzyść obrońca skazanego może wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przy czym ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Innymi słowy kasacja stron na korzyść od innego wyroku, niż wyrok skazujący na „bezwzględna” karę pozbawienia wolności, może być przyjęta do rozpoznania tylko wówczas, gdy jest wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie obrońca skazanej w kasacji nie podniósł żadnego uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. W tym stanie rzeczy zasadnie odmówiono przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy prawa. Podzielając trafne i szczegółowe wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, należało utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy.